ARREST VAN HET HOF
VAN 3 MAART 1982 [1]

Alpha Steel Ltd.
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Regeling produktiequota staal"

Zaak 111/81

In zaak 111/81

ALPHA STEEL LTD., gevestigd te Londen, 2 Raymond Buildings, Gray's Inn, vertegenwoordigd door de te Luxemburg gevestigde advocaat A. Elvinger, domicilie gekozen hebbende te diens kantore, 15, Côte d'Eich,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur M. van Ackere, bijgestaan door F. Benyon, lid van de juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van de juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende nietigverklaring van een door de Commissie genomen individuele beschikking waarbij produktiequota zijn vastgesteld voor bepaalde ijzer- en staalprodukten (artikel 33 van het EGKS-verdrag),

wijst

1 — Procestaal: Frans.

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, president, G. Bosco, A. Touffait en O. Due, kamerpresidenten, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros en F. Grévisse, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: P. Heim

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusiën, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

Voorgeschiedenis

Bij beschikking nr. 2794/80/EGKS van 31 oktober 1980 heeft de Commissie voor de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie een produktiequotastelsel ingesteld (PB L 291, blz. 1).

Volgens artikel 2 van die beschikking stelt de Commissie per kwartaal quota vast voor de produktie van ruwstaal en vier groepen walserijprodukten die in genoemd artikel 2, alsook meer gedetailleerd in bijlage 1 der beschikking, zijn omschreven.

Volgens artikel 3 van de algemene beschikking stelt de Commissie de driemaandelijkse produktiequota „voor elke onderneming" vast op basis van de referentieproduktiecijfers, bedoeld in artikel 4, en door toepassing op die cijfers van verminderingspercentage's als bedoeld in artikel 5.

In artikel 4, lid 1 en lid 2, der beschikking worden, zowel voor walserijprodukten als voor ruwstaal, algemene regels voor de vaststelling der referentieproduktiecijfers gegeven. De bepaling luidt als volgt:

„1. Voor elke maand van het betrokken kwartaal wordt dezelfde maand in de periode van juli 1977 tot en met juni 1980 in aanmerking genomen gedurende welke het totaal van de produktie van de vier categorieën walserijprodukten het hoogst is geweest. De drie aldus gekozen, niet noodzakelijkerwijs op elkaar volgende maanden vormen de referentieperiode.

2. De referentieproduktiecijfers voor ruwstaal en voor elk der vier categorieën walserijprodukten zijn gelijk aan de respectieve produktiecijfers tijdens de referentieperiode."

In de leden 3, 4 en 5 worden bijzondere gevallen omschreven waarin de referentieproduktiecijfers — en dus de quota — worden verhoogd. Volgens lid 4 worden, wanneer een onderneming ingevolge een naar behoren aangemeld investeringsprogramma, waarvoor de Commissie geen negatief advies heeft afgegeven, na 1 juli 1980 een nieuwe installatie in bedrijf stelt, welke de totale produktiemogelijkheden voor de vier categorieën produkten op een niveau brengt dat het niveau van 1979 met ten minste 15 % ten boven gaat, de referentieproduktiecijfers van die onderneming aangepast.

Volgens lid 3 heeft de Commissie de referentieproduktiecijfers te verhogen:

„— indien ... voor de periode van juli 1977 tot en met juni 1980 de gemiddelde bezettingsgraad van de produktiemogelijkheden van een onderneming zich 10 procentpunten of meer bevond beneden de gemiddelde bezettingsgraad van dezelfde installaties van de andere ondernemingen van de Gemeenschappen gedurende de jaren 1977, 1978 en 1979, ... tot een niveau overeenkomend met een bezettingsgraad van 5 procentpunten beneden de genoemde gemiddelde bezettingsgraad van de andere ondernemingen:

— indien de onderneming van juli 1977 tot en met juni 1980 heeft deelgenomen aan de door de Commissie vastgestelde leveringsprogramma's,

en

— indien de vaststelling van het programma voor deze onderneming op het jaar 1974 was gebaseerd,

en

— indien gedurende dit laatste jaar de installaties van de onderneming niet of slechts gedeeltelijk in bedrijf waren."

In artikel 6 worden een aantal met name genoemde produkten van de quotaregeling uitgesloten.

Artikel 14 biedt een onderneming, waarvoor de beperkingen uitzonderlijke moeilijkheden doen rijzen, de mogelijkheid zich te wenden tot de Commissie, die dan de bepalingen der beschikking kan aanpassen.

Bij beschikking nr. 664/81/EGKS van 13 maart 1981 (PB nr. L 69 van 14 maart 1981, blz. 22) heeft de Commissie voor het tweede kwartaal van 1981 de verminderingspercentages vastgesteld.

Bij individuele beschikking d.d. 6 april 1981, aan verzoekster betekend in een door haar op 9 april 1981 ontvangen brief, heeft de Commissie verzoeksters produktiequota voor het tweede kwartaal van 1981 vastgesteld.

Het quotum voor produkten van categorie I, warmgewalst breedband en bandstaal gewalst op gespecialiseerde walsgroepen, werd, na toepassing van een verminderingspercentage van 35,62 % op de referentieproduktiecijfers ten bedrage van 80 803, vastgesteld op 52 021 ton, dat voor ruwstaal, na toepassing van datzelfde verminderingspercentage op de referentieproduktiecijfers ten bedrage van 53 497 ton, op 34 441 ton.

II — Procesverloop

Het verzoekschrift is op 8 mei 1981 door verzoekster ingediend. De procedure heeft een normaal verloop gehad.

Verzoekster heeft om voeging van de zaak met zaak 14/81 verzocht. Verweerster heeft zich daartegen verzet.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof afwijzend op het verzoek om voeging beschikt en besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

III — Conclusies van partijen

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— de beschikking d.d. 6 april 1981, waarbij de Commissie ten aanzien van verzoekster voor het tweede kwartaal van 1981 de staalproduktiequota heeft vastgesteld, bedoeld in beschikking nr. 2794/80/EGKS van de Commissie van 31 oktober 1980 tot invoering van een quotastelsel voor de produktie van staal voor de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie, nietig te verklaren;

— de Commissie in de kosten te verwijzen.

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoekster in de kosten te verwijzen.

IV — Middelen en argumenten van partijen

Eerste middel inhoudende onrechtmatigheid van beschikking nr. 2794/80/EGKS

a) De beschikking zou, in strijd met de artikelen 58, lid 1, en 74 van het EGKS-Verdrag, onvoldoende met redenen zijn omkleed

Verzoekster betoogt dat, blijkens de bewoordingen van de artikelen 58, lid 1, en 74 van het Verdrag bij toepassing van artikel 58 noodzakelijkerwijze de „behoefte aan maatregelen als bedoeld in artikel 74" moet worden onderzocht, welk onderzoek dient te worden besloten met de beslissing om, naargelang van de aldus vastgestelde „behoefte", artikel 74 al dan niet tot toepassing te doen komen.

Uit niets blijkt dat zodanig onderzoek heeft plaatsgehad en/of dat de slotsom van dat onderzoek als gerechtvaardigd was te beschouwen, zodat de toepassing van artikel 58 onvoldoende met redenen werd omkleed.

Staat de „behoefte" buiten twijfel, dan is het niet tevens toepassen van maatregelen als bedoeld in artikel 74, als schending van elk van beide bepalingen te beschouwen. De uitoefening van de discretionaire bevoegdheden der Commissie is aan 's Hofs controle onderworpen.

Volgens de *Commissie* behoort in de redengeving van maatregelen genomen krachtens artikel 74, lid 1, sub 3, weliswaar te worden vermeld dat de in artikel 58 gestelde voorwaarden zijn vervuld; het vervuld zijn van de voorwaarden gesteld in artikel 74 komt daarentegen in artikel 58 niet ter sprake, zodat het in de redengeving van de krachtens artikel 58 genomen beschikking nr. 2794/80/EGKS niet behoefde te worden genoemd.

De Commissie herinnert aan de maatregelen, door haar genomen ten aanzien van importen uit niet tot de Gemeenschap behorende landen, zoals anti-dumpingbepalingen, systematisch communautair toezicht en afspraken met een aantal derde landen.

Zij wijst er met nadruk op dat de beoordeling van de „behoefte" aan krachtens artikel 74 genomen maatregelen, een zaak van politiek beleid is. Dat de Commissie de juiste keus heeft gedaan, blijkt

wel uit de dalende importen. Slechts in het kader van een beroep wegens stilzitten kunnen de Commissie in zoverre verwijten worden gemaakt.

Verzoekster doet zeggen voor repliek dat de Commissie artikel 58 niet kan toepassen, wanneer de behoefte aan de in artikel 74 bedoelde maatregelen niet wordt onderzocht: laat zij dat onderzoek achterwege, dan schendt zij artikel 58; vermeldt zij in haar beschikking niet dat zij tot dat onderzoek is overgegaan, dan komt zij in strijd met de op haar rustende motiveringsplicht. Of aan die plicht is voldaan, wordt door het Hof met des te meer gestrengheid onderzocht, wanneer beoordeling van de situatie ten dele van discretionaire aard is — en in zoverre aan rechtscontrole is onttrokken. De verplichting geldt gelijkelijk voor besluiten het artikel niet c.q. wel toe te passen. De verklaring, door de Commissie in haar memorie gegeven, had als redengeving in haar beschikking moeten voorkomen.

De *Commissie* doet zeggen voor antwoord dat verzoekster niet had bewezen dat er behoefte bestond aan andere maatregelen dan door haar reeds waren genomen. En mocht zij het wél hebben bewezen, dan zou die bewijslevering alleen relevant zijn indien er beroep wegens „stilzitten" zou zijn ingesteld.

Bestudering van de behoefte aan maatregelen als in artikel 74 bedoeld, is niet alleen niet een voorwaarde waaraan moet zijn voldaan, wil de Commissie krachtens artikel 58 kunnen optreden, doch ook niet een der feitelijke gegevens waarvan afhangt of beschikking nr. 2794/80 als gerechtvaardigd is te beschouwen, en al evenmin is die behoefte een der overwegingen waardoor zij zich bij het nemen der beschikking heeft laten leiden; in de redengeving der beschikking behoefde er dus niet over te worden gesproken.

b) Schending van artikel 58, lid 2, van het Verdrag

Volgens *verzoekster* zijn de quota niet, in voege als voorzien in artikel 58, lid 2, vastgesteld „op een billijke grondslag . . ., . . . rekening houdend met de beginselen omschreven in de artikelen 2, 3 en 4 (van het Verdrag)": de bepalingen van artikel 4, lid 3, van beschikking nr. 2794/80/EGKS zijn volgens verzoekster discriminerend, wanneer zij niet gelden voor ondernemingen die bij hun vrijwillige produktie-programmering niet konden uitgaan van het bedrijfsjaar 1974, omdat hun installaties van jonger datum zijn (de ‚nieuwe' ondernemingen). Voorts zou er in artikel 14 worden gediscrimineerd tussen levensvatbare en andere ondernemingen. Ook de vaststelling van de quota dier ondernemingen op grondslag van de daadwerkelijke produktie gedurende het referentietijdvak — en niet op grondslag van de capaciteiten — zou onvermijdelijk tot discriminatie leiden.

De *Commissie* betoogt dat de grondslag waarvan ter vaststelling van de quota werd uitgegaan — de referentieproduktiecijfers per onderneming — billijk was. Dit basis-systeem vond een aanvulling in artikel 4, leden 3, 4 en 5, artikel 5, lid 2, laatste alinea, en artikel 14.

Artikel 4, lid 3, waarin de aanpassing de produktiereferentiecijfers wordt voorzien, is bedoeld om te voorkomen dat de in artikel 4, lid 1, aangehouden periode van drie jaar, uitsluitend voor bepaalde ondernemingen die aan leveringsprogramma's hadden deelgenomen en aan verdere specifieke voorwaarden voldeden, tot onbillijke consequenties zou leiden.

Waar verzoekster weliswaar aan die programma's heeft deelgenomen, maar blijkens de eerste overweging van de be-

schikking van 24 februari 1981 niet aan alle voorwaarden voldoet, bestaat er geen enkele reden waarom er te haren behoeve tot aanpassing krachtens genoemd lid 3 zou moeten worden overgegaan. Dit houdt evenwel geen enkele discriminatie in van „nieuwe" ondernemingen dan wel van andere ondernemingen die niet aan de in lid 3 gestelde voorwaarden voldoen; ze worden in geen enkel opzicht anders behandeld dan ondernemingen die zich in vergelijkbare omstandigheden bevinden. Er wordt slechts een verschillende behandeling toegepast voorzover de ondernemingen zich in verschillende omstandigheden bevinden, hetgeen volkomen gerechtvaardigd is.

Artikel 14 biedt de mogelijkheid bepaalde ondernemingen te helpen, die zich door de toepassing van de algemene voorschriften van beschikking nr. 2794/80 buitensporig grote offers zagen opgelegd. Die bepaling is geenszins discriminerend: iedere onderneming die zich voor uitzonderlijke moeilijkheden geplaatst ziet, kan voor aanpassing van zijn quota in aanmerking worden gebracht. Ondervinden bepaalde „levensvatbare" ondernemingen die moeilijkheden niet, dan bestaat er geen enkele aanleiding te hunnen behoeve tot aanpassing krachtens het artikel over te gaan, maar — nogmaals —: de uitsluiting van betrokkene van de in het artikel toegekende voordelen houdt geen verschillende behandeling van vergelijkbare casusposities, doch een verschillende behandeling van verschillende casusposities in.

De Commissie deelt niet de opvatting dat er zou worden gediscrimineerd, wanneer er van de daadwerkelijke produktie — en niet van de produktiecapaciteit — wordt uitgegaan.

De produktie is een objectief, exact en meetbaar gegeven, terwijl de term „produktiecapaciteit" een minder welbepaalde inhoud dekt. De maatstaf der capaciteit kan, met het criterium van de daadwerkelijke produktie vergeleken, tot onbillijke consequenties leiden.

Bovendien zou een vaststelling der quota naar gelang van de capaciteit der ondernemingen onvermijdelijk op kosten gaan van bedrijven waar die capaciteiten, dank zij een rationeel beheer, tot een zeer hoog percentage worden benut — en een ongerechtvaardigd voordeel bezorgen aan bedrijven met een laag percentage.

Artikel 4, lid 3, is er om ondernemingen, die zich hadden bereid verklaard tot deelneming aan op de leveringen van 1974 gebaseerde, vrijwillige leveringsprogramma's, maar in 1974 hun nieuwe installaties nog niet in gebruik hadden genomen, een onbillijk nadeel te besparen.

Wanneer artikel 4, lid 3, niet geldt voor „nieuwe" ondernemingen, zoals die van verzoekster, dan kunnen er te hunnen behoeve andere, ook om billijkheidsredenen in beschikking nr. 2794/80/EGKS opgenomen bepalingen, zoals artikel 14, tot toepassing komen. Verzoekster is het slachtoffer van een ander soort tegenslag dan waarom het in artikel 4, lid 3 gaat: een zo lage bezettingsgraad dat er uitzonderlijke moeilijkheden in de zin van artikel 14 kunnen rijzen. Dit werd in de beschikking van 24 februari 1981 ook erkend.

Verzoekster doet zeggen voor repliek dat het quotastelsel van de ondernemingen een offer, namelijk het gedeeltelijk onbenut laten van hun produktiecapaciteit, verlangt. Zulke offers behoren, op grondslag van de bestaande produktiecapaciteit, billijk te worden verdeeld.

Het door de Commissie gebezigde argument dat de produktiecapaciteit een vage term zou zijn die, wanneer er mee moet worden gewerkt, tot aanzienlijke moeilijkheden aanleiding kan geven, is niet steekhoudend.

De Commissie werkt er zelf mee, ten behoeve van haar eigen programma's, zoals de voorlopige driemaandelijkse programma's en bij de toepassing van het systeem der „zelf"beperkingsprogramma's op ondernemingen die in 1974 niet produceerden. De produktiecapaciteit behoeft niet moeilijker verifieerbaar te zijn dan de daadwerkelijke produktie.

Anderzijds draaiden niet de moderne, efficiënt gerunde installaties op volle toeren, doch door de regeringen gesteunde verouderde installaties met veel personeel. Als brave leerlingen door de Commissie gepresenteerd, hebben juist zulke ondernemingen de situatie in de ijzer- en staalindustrie verergerd.

Verzoekster wrijft het referentie-stelsel aan dat het onbillijkheid in de hand werkt, hetgeen ten duidelijkste het geval is wanneer ondernemingen met een zeer lage bezettingsgraad het kind van de rekening worden.

Artikel 4, lid 3, zou de onbillijkheid hebben kunnen verhelpen, ware het niet dat er moet zijn voldaan aan drie voorwaarden die uitsluitend worden gesteld om bepaalde ondernemingen, aan wie de bepaling op het lijf geschreven was, te begunstigen.

In onderling verband beschouwd, doen deze voorwaarden een leemte aan den dag treden, die zeer in het nadeel is van ondernemingen die zich, na 1974 en vóór 1 juli 1978, geleidelijk nieuwe installaties hadden aangeschaft waardoor hun referentieperiode korter werd en zij zich verstoken zagen van de mogelijkheid de maand met de hoogste produktie te kiezen.

De *Commissie* wijst er met nadruk op dat het offer dat in het quotastelsel besloten ligt, een beperking van de produktie ten opzichte van de vroegere produktie — ter aanpassing van de communautaire produktie aan de verminderde vraag — inhoudt. De daadwerkelijke, tastbare produktie, is minder moeilijk te verifiëren dan de produktiecapaciteit.

De Commissie legt uit hoe zij tot nu toe in zeer bepaalde omstandigheden met het begrip „capaciteit" heeft gewerkt. Zijn er reële cijfers, produktie of leveringen betreffende, voorhanden, dan dient daarvan bij voorkeur gebruik te worden gemaakt.

In verzoeksters leveringsprogramma's werd van een te verwachten geleidelijke toeneming van de bezettingsgraad — en vermoedelijke volledige bezetting tegen eind 1979 — uitgegaan. Met haar leveringen over 1979 en 1980 (tot juni) is verzoekster niet uitgekomen boven de 50 % van wat zij had kunnen leveren.

De Commissie acht het waarschijnlijk dat ondernemingen met een groot marktaandeel de door hen ingenomen positie hebben bereikt omdat hun assortiment breed en van voldoende kwaliteit is om de afnemers te bevredigen en ook op tijd aan de marktontwikkeling werd aangepast.

c) Schending van artikel 14, 4e en 5e alinea, van het Verdrag en van het algemene rechtsbeginsel dat détournement de pouvoir verbiedt

Verzoekster komt er tegen op dat het antwoord op de vraag of men op toepassing van artikel 4, lid 3, aanspraak mag maken er van afhangt of de onderneming heeft deelgenomen aan een programma, dat vrijwillige beperking der produktie inhoudt. Maatregelen die geen dwangmaatregelen waren en ook niet konden zijn, zouden aldus ex post facto toch tot

dwangmaatregelen worden, waarmede het beginsel „nulla poena sine lege" zou worden geschonden.

De *Commissie* brengt hiertegen in dat wanneer het recht om toepassing van artikel 4, lid 3, te verzoeken is voorbehouden aan bepaalde ondernemingen die anders het slachtoffer van een onbillijkheid zouden worden, daarin geen sanctie ten nadele van andere ondernemingen is gelegen. En bij gebreke van zulk een sanctie kan er ook van schending van het beginsel „nulla poena sine lege" geen sprake zijn. De Commissie ziet niet in, hoe de aangehaalde bepaling met artikel 14, 4e en 5e alinea, van het EGKS-Verdrag in strijd kan zijn.

Verzoekster doet zeggen voor repliek dat de overtreding daarin is gelegen, dat er aan maatregelen die tevoren niet bindend waren, bindende werking wordt toegekend. In strijd met de bepalingen volgens welke adviezen niet bindend zijn en men zich voor besluiten tot oplegging van rechtsverplichtingen van een zeer bepaalde vorm heeft te bedienen, zou de Commissie niet bindende besluiten, namelijk het negatief advies (artikel 4, lid 4, van beschikking nr. 2794/80) en het leveringsprogramma (artikel 4, lid 3, van die beschikking) in bindende, rechtens afdwingbare besluiten hebben omgezet.

Het beginsel dat eerbieding van het gewettigd vertrouwen verlangt, zou zijn geschonden. De geadministreerde kan niet verwachten dat de administratie naderhand aan degenen die zich niet wensen te houden aan een regeling die als niet-bindend was gespresenteerd, sancties oplegt.

De *Commissie* acht de stelling volgens welke het wezenlijk beginsel dat eerbiediging van het gewettigd vertrouwen verlangt, zou zijn geschonden, niet steekhoudend. De leveringsprogramma's waren niet bindend. Wilde een onderneming een door de Commissie met betrekking tot een investering afgegeven negatief advies naast zich neerleggen, dan aanvaardde zij daarmee de risico's die indirect konden voortvloeien uit een mede door haarzelf in het leven geroepen situatie. Dat de Commissie daarmede rekening houdt en meent een op deze manier ontstane uitbreiding van de capaciteit niet te moeten honoreren, wil helemaal niet zeggen dat er ter zake van een door betrokkene vrijelijk genomen besluit een sanctie wordt opgelegd.

Tweede middel: nietigheid van de bestreden beschikking wegens schending van beschikking nr. 2794/80/EGKS, en wel met name van de artikelen 4, lid 3, en 14 van die beschikking

Volgens verzoekster worden er in artikel 4, lid 3, twee onderling tegenstrijdige en onverenigbare voorwaarden gesteld. De bepaling kan slechts zin hebben, wanneer het er voor moet worden gehouden dat er bij de vaststelling van het leveringsprogramma, voor de periode juli 1977 — juni 1980, voor ondernemingen waarvan de installaties niet of nog slechts ten dele in gebruik waren genomen, is uitgegaan van het jaar 1974, in die zin dat er werd gerefereerd aan de algehele situatie waarin die industriële sector zich dat jaar bevond. Het is dus niet te rechtvaardigen dat de Commissie artikel 4, lid 3, niet heeft willen toepassen.

De *Commissie* wijst er op dat zij, zich voor de vaststelling van de leveringsprogramma's baserend op de gegevens betreffende het jaar 1974, voor alle ondernemingen van de leveringen in dat jaar — en niet van de capaciteit of de produktie der ondernemingen — is uitgegaan. In ieder geval heeft verzoekster niet van juni 1977 tot juni 1980, doch pas met ingang van het derde kwartaal van 1980 aan de leveringsprogramma's deelgenomen. Aan de in artikel 4, lid 3, eerste streepje, gestelde voorwaarden is dus niet voldaan, zodat lid 3 in ieder geval buiten toepassing moest blijven.

Verzoekster doet zeggen voor repliek dat bedoelde voorwaarden onrechtmatig waren en discriminatie inhielden en dat de Commissie lid 3 had toe te passen zonder vervulling van die voorwaarden te verlangen.

Met betrekking tot artikel 14 heeft verzoekster betoogd dat men, uitgaande van artikel 58, waarin vaststelling der quota op een billijke grondslag wordt verlangd, ten aanzien van ondernemingen met nieuwe installaties die hun plaats op de markt nog niet hadden veroverd, aan artikel 14 geen uitvoering kon geven op grondslag van de werkelijke produktie; alleen hun produktiecapaciteit kon de doorslag geven.

De *Commissie* stelt ten aanzien van verzoekster en andere ondernemingen de bezettingsgraad in aanmerking te hebben genomen om er de uitzonderlijke moeilijkheden waarvoor zij zich mogelijkerwijze geplaatst zagen, aan af te meten. Beschikking nr. 2794/80/EGKS is echter bedoeld om, in de lijn van de verminderde vraag, de produktie te beperken, zodat aanpassingen als in artikel 14 voorzien, er in beginsel niet toe behoren te leiden dat de quota boven de eerdere produktie van zulke ondernemingen komen te liggen, en in de beschikking van 24 februari 1981 heeft men dit beginsel recht doen wedervaren.

Verzoekster betoogt dat toepassing van artikel 4, lid 3, er zeer wel toe kan leiden dat er quota worden vastgesteld die de eerdere daadwerkelijke produktie te boven gaan.

Hetzelfde heeft te gelden voor ondernemingen te wier behoeve artikel 14 wordt toegepast en die worden geacht „uitzonderlijke moeilijkheden" te ondervinden.

De *Commissie* meent dat verzoekster zich met haar opmerkingen richt tegen overwegingen die de Commissie in een heel andere zaak deed gelden. Artikel 14 is een billijkheidsclausule en geeft geen gedetailleerde voorschriften, zoals trouwens wel blijkt uit toepassing van het artikel op verzoekster, die wel voor het eerste, doch niet voor het tweede kwartaal van 1981 voor aanpassing in aanmerking werd gebracht.

V — Mondelinge behandeling

Verzoekster, vertegenwoordigd door A. Elvinger, en de Commissie, vertegenwoordigd door M. van Ackere, zijn ter terechtzitting van 15 september 1981 gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 29 oktober 1981 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 Bij op 8 mei 1981 ter griffie ingediend rekest heeft de vennootschap naar Engels recht Alpha Steel Ltd. krachtens artikel 33, tweede alinea, van het EGKS-Verdrag, bij het Hof beroep ingesteld, strekkende tot nietigverklaring van de individuele beschikking tot vaststelling van verzoeksters produktiequota voor het tweede kwartaal van 1981, door de Commissie op 6 april 1981 genomen krachtens beschikking nr. 2794/80/EGKS van de Commissie van 31 oktober 1980 (PB L 291, blz. 1).

2 Verzoekster heeft zich allereerst ten exceptieve beroepen op onrechtmatigheid van de algemene beschikking nr. 2794/80, stellende dat de Commissie, mèt de mogelijkheid tot invoering van een quotastelsel, tevens de noodzaak had moeten onderzoeken van handelspolitieke maatregelen als bedoeld in artikel 74 van het EGKS-Verdrag. Ook acht zij de algemene beschikking onverenigbaar met artikel 58, lid 2, van het EGKS-Verdrag, volgens hetwelk de quota op een „billijke grondslag" moeten worden vastgesteld. Verzoekster maakt er voorts een middel van dat er in de algemene beschikking wordt gerefereerd aan het tijdvak juli 1977 — juni 1980 en zij ontwikkelt verder bezwaren tegen artikel 4, lid 3, der beschikking, dat haars inziens werd geconcipieerd om een bepaalde onderneming te begunstigen en jegens nieuwe ondernemingen discriminerend zou werken. Tenslotte maakt verzoekster er bezwaar tegen dat slechts ondernemingen die aan een leveringsprogramma hebben deelgenomen, van artikel 4, lid 3, kunnen profiteren, hetgeen niet te verenigen zou zijn met het beginsel „nulla poena sine lege", noch ook met het beginsel dat eerbiediging van het gewettigd vertrouwen der geadministreerden verlangt.

3 Verzoekster heeft in de tweede plaats, met betrekking tot de individuele beschikking van 6 april 1981, betoogd dat de Commissie te haren gunste toepassing had moeten geven aan artikel 4, lid 3, van de algemene beschikking, volgens welke bepaling de onderneming van juli 1977 tot en met juni 1980 moet hebben deelgenomen aan de door de Commissie vastgestelde leveringsprogramma's en de vaststelling van het programma voor de onderneming op het jaar 1974 gebaseerd moet zijn geweest. Voorts betoogt zij dat de Commissie bij toepassing van artikel 14 van de algemene beschikking niet van de werkelijke produktie, doch van de produktiecapaciteit had dienen uit te gaan en haar een hoger quotum had moeten toewijzen.

4 De hiervoor weergegeven middelen zijn wezenlijk gelijk aan de middelen waarvan verzoekster zich heeft bediend in de zaak nr. 14/81, waarin nietigverklaring was gevorderd van de beschikking der Commissie houdende vaststelling van verzoeksters produktiequota voor het eerste kwartaal van 1981. De in zaak nr. 14/81 besproken rechtsvragen zijn dezelfde als in casu aan de orde worden gesteld.

5 Bij heden gewezen arrest heeft het Hof die middelen onderzocht en als ongegrond verworpen. Op grond van dezelfde overwegingen dient ook het onderhavig beroep te worden verworpen.

Kosten

6 Ingevolge artikel 69, lid 2, van het reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

7 Aangezien verzoekster in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep;**

2. **Verwijst verzoekster in de kosten.**

Mertens de Wilmars Bosco Touffait

Due Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe

Koopmans Everling Chloros Grévisse

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 3 maart 1982.

De griffier

P. Heim

De president

J. Mertens de Wilmars